

บทที่ 1

บทนำ

เป็นที่ทราบและเข้าใจกันโดยทั่วไปแล้วว่า ในระบอบรัฐสภาบรรดากฎหมายต่าง ๆ ที่จะ มีผลใช้บังคับเป็นกฎหมายได้ย่อมต้องผ่านการพิจารณาจากรัฐสภาเสียก่อน จึงจะนำไปประกาศใช้เป็น กฎหมายได้ แต่บรรดากฎหมายซึ่งรัฐสภาจะพิจารณาให้ความเห็นชอบนั้นจะต้องมีผู้ยกร่างขึ้น โดยรวบรวม เจตนาารมต์ต่าง ๆ ในเรื่องที่เกิดขึ้นบัญญัติเป็นกฎหมายนั้นมา เรียบเรียงขึ้นเป็น "ร่างกฎหมาย"

การร่างกฎหมายไม่ว่าจะเป็นงานในความรับผิดชอบของหน่วยงานใด ๆ ก็ตามจำต้องมี หลักเกณฑ์อันหนึ่งก็คือ ไม่ใช่จะเขียนขึ้นได้ตามอำเภอใจ มิฉะนั้นแล้วจะเกิดการสับสนหรือขัดกัน เองในตัวกฎหมาย ทำให้ไม่เหมาะแก่การใช้และอาจจะไม่ถูกหลักแห่งความยุติธรรม

การร่างกฎหมายเป็นงานที่สำคัญมากอย่างหนึ่งที่จะช่วยในการบริหารประเทศ เจ้าหน้าที่ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานจะศึกษาค้นคว้าในกระบวนการยกร่างกฎหมายและกระบวนการพิจารณาร่าง กฎหมายให้เข้าใจเสียก่อนที่จะทำหน้าที่ของตน หากมีการยกร่างกฎหมายหรือพิจารณาร่างกฎหมาย โดยมิได้ศึกษาพิจารณาให้รอบคอบก่อนแล้ว อาจจะมีผลให้ต้องยกร่างกฎหมายหรือพิจารณาร่างกฎ- หมายเป็นเวลานานขึ้น และต่อไปอาจเกิดปัญหาในการใช้บังคับกฎหมายซึ่งจะมีผลทำให้ต้องมีการ แก้ไขกฎหมายในภายหลังด้วย

เรื่อง "การร่างกฎหมาย" นี้ สำหรับในประเทศไทย แม้จะมีผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญ อยู่หลายท่านก็ตาม แต่ก็ปรากฏว่ามีได้มีการรวบรวมวิชาความรู้ดังกล่าวขึ้นอย่างจริงจัง ผู้สนใจอาจ ทำการศึกษาและค้นคว้าหาความรู้ในเรื่องการร่างกฎหมายได้จากบทความที่เรียบเรียงขึ้นจากการ อบรมความรู้ในทางกฎหมายบางครั้ง หรือจากตำราทางกฎหมายบางเล่มที่แทรกความรู้ในเรื่องการ ร่างกฎหมายอยู่บางเท่านั้น

วิชาความรู้และหลักเกณฑ์ในการร่างกฎหมายที่ได้จัดรวบรวมขึ้นนี้ เป็นเพียงวิชาความรู้ และหลักเกณฑ์เบื้องต้นเกี่ยวกับการร่างกฎหมายเท่านั้น ส่วนวิชาความรู้และหลักเกณฑ์ในการร่าง กฎหมายในลำดับที่ยุ่งยากและซับซ้อนไปกว่านี้ ย่อมจะต้องอาศัยประสบการณ์และความเชี่ยวชาญใน การร่างกฎหมายประกอบกันไปด้วย เพราะลำพังแต่เพียงการศึกษาทฤษฎีอาจจะทำให้ผู้ทำการศึกษา ทฤษฎีสามารถร่างกฎหมายได้ แต่ถาประกอบกับประสบการณ์และความเชี่ยวชาญในการร่างกฎหมาย ด้วยแล้ว จะทำให้ผู้ร่างกฎหมายสามารถร่างกฎหมายได้ดีกว่า.

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย